

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M.G.

z udziałem M.K.

o stwierdzenie zasiedzenia,

na skutek skargi kasacyjnej M.G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z 18 lipca 2025 r., II Ca 569/25,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

[dr]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wnioskodawczyni wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że sąd drugiej instancji naruszył prawo materialne tj. art. 172 k.c. oraz art. 336 i art. 340 k.c. przez przyjęcie, że „wnioskodawczyni pozostawała w posiadaniu zależnym, jeżeli chodzi o użytkowanie działki [...], podczas gdy z całego zebranego materiału dowodowego w tym nawet stanowiska uczestnika wynika, że była ona posiadaczem samoistnym”. Na tym stwierdzeniu wnioskodawczyni wyczerpała uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w uzasadnieniu skargi kasacyjnej przytoczyła tożsame zarzuty.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego, czyli odrębnego od podstaw

kasacyjnych, wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęte skargą orzeczenie jest wadliwe i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Uzasadnienie wniosku skarżącej nie spełnia powyższych wymagań, gdyż nie zawiera argumentacji wykazującej oczywisty charakter zarzuconych naruszeń prawa, które mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Argumentacja skarżącej nie uwzględnia dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych lub stanowi wprost polemikę z nimi, chociaż ustawodawca wyłączył możliwość oparcia skargi na zarzutach dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych lub ocenie dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) i przyjął, że Sąd Najwyższy dokonanyymi ustaleniami byłby związany przy rozpoznawaniu sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Zasiedzenie jest sposobem nabycia prawa własności nieruchomości przez nieuprawnionego posiadacza na skutek długotrwałego posiadania, którego okres jest zależny od dobrej lub złej wiary posiadacza (art. 172 § 1 k.c.). Do nabycia własności przez zasiedzenie konieczne są zatem dwie przesłanki: samoistne posiadanie i upływ czasu przewidzianego w ustawie.

Z wiążącej Sądu Najwyższego podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wynika, że nie zostały spełnione przesłanki zasiedzenia w odniesieniu do działki nr [...] przez wnioskodawczynię. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że sporne działki nr [...] i nr [...] były w posiadaniu zależnym wnioskodawczyni, gdyż uzyskała ona ustnie zgodę W.C. (siostry W.K., ojca uczestnika) na korzystanie z obu tych działek przez wypasanie bydła i koszenie. Sąd Okręgowy sformułował przytoczony wniosek na temat charakteru posiadania przez wnioskodawczynię także działki nr [...] po ponownym przeanalizowaniu wszystkich zeznań świadków oraz pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po uzupełnieniu ustaleń o dane na temat tego, kto i kiedy zezwalał na postawienie linii energetycznej na działce nr [...] i nr [...]. Swoją

analizę Sąd Okręgowy skonkludował w ten sposób, że brak jest dostatecznych podstaw do odmiennej kwalifikacji posiadania przez wnioskodawczynię i jej męża działki nr [...] i działki nr [...] w K., a w świetle dokonanych ustaleń ocena ta nie może być uznana za błędną.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 520 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

Marta Romańska

[dr]

[SOP]